

A KERUBI VÁNDORBÓL

Nem hiszek a halálban: haljak bár minden órán,
Mind valamennyiszer magasabb élet vár rám.

Egyedül a halálban lehetünk szabadok.
Mondom: minden dolog között ő a legjobb dolog.

Nem élek, nem halok: Isten maga hal bennem,
És mindig mindenestül ő él az életemben.

Mondom: nem hal meg semmi, csak éphogy másik élet,
(Ha még oly nyomorult is), csak a halálban éled.

Nem mozgat semmi téged, magad vagy a kerék Te:
Mely magától szalad és nincsen pihenése.

Ha válogatás nélkül veszed a dolgokat,
Örömben, fájdalomban nyugalmad egy marad.

Ki a pokolban is pokoltalan nem élhet,
Nem adta még magát egészen Istenének.

Csoda dolog az Isten; az ő, amit akar;
És ami: azt akarja, mérték- és céltalan.

Végtelen nagy az Isten (egyhamar elhiggyétek!)
Soha még ő sem éri végét istenségének.

Isten áll, alap nélkül méredzik mérték nélkül.
Ember, megérted ezt, ha szellem vagy szellemérül.

Csak egyet szeretek, s hogy mi az, nem tudom:
S mert nem tudom, azért akarom oly nagyon.

Ha szeretsz valamit — (nem e z vagy a z az Isten!)
Úgy semmit sem szeretsz, hát a valamit vedd el.

Boldog való vagyok, vagy tán valótalan,
Mindennek ismeretlen, más és rokontalan.

Idő: mint az öröklét; — Öröklét: mint idő, —
Hacsak különözésük benned nem áll elő.

Ki rendületlen-egy, öröm-kín-bánatában,
Attól nincs messze már Isten egyformasága.

Mustármag szellemünk; ha napja rá ragyog:
Boldog gyönyörűséggel, mint Isten, nőni fog.

Ember, míg fáradsággal, munkával törsz erényre,
Addig még nem tiéd, csak hadakozol érte.

Istenhez ne kiálts: a kútfő temagadban:
Amíg el nem tömőd, omlik elállhatatlan.

Ha nincs bizalom bened, és úgy imádkozol,
S nem hagysz Istenre mindent: vigyázz, káromkodol.

Kinek a lába béna, vakok a szemei,
Éber legyen: tán Istent valahol megleli.

Ember, ha nyugtodért keresed az Urat,
Magadat keresed, nem Őt: még szolga vagy.

Lehetnék bár szeráf: ha amúgy többet érek
Az Úrnál, legyek inkább leghitványabbka féreg.

Gonosztól lélkedet kereszt és Golgota,
Ha ott nincs benned is, nem váltja meg soha.

Nehéz a szeretet. Szeretni nem elég:
Kell, hogy — mint Isten — a szeretet maga légy.

Oly fényben él az Isten, amelyhez nincsen út;
Ki úttá maga nem lesz, láttáig sohse jut.

Megállj, hová rohansz? Tebenned van a menny:
Soha meg nem találod az Istent más helyen.

Hogyan lehet, ó, ember, még valamire vágyad,
Ha átölelted Istent s a mindent megtaláltad?

Ki úgy van, mint ki nincs és nem is volt soha,
Az már-már csupa Isten (ó, örömünk oka!)

Én nekem kell az Isten, én kellek öneki:
Ő engemet segít, én Őt kifejleni.

Az Isten képét hordom. Ha úgy tetszik neki,
Onnönmagát csak bennem, bennünk, szemlélheti.

Istennek igéjében élnek a teremtmények:
Hogy omlanának hát el, hogyan enyészhetnének?

Olyan csendes az Isten, a semminél is semmibb.
Az látja, aki látja a mindenben a semmit.

Kell, hogy a nap legyek és fényvel festeném meg
Szintelen óceánját a teljes istenségnek.

Sík Sándor fordítása